

stolne cerkve v Celovci, k večnemu počitku.
„Njih spomin ostane blagoslovljen!“

(Dalje prih.)

0 posvečevanji nedelj in praznikov.

(Po A. Stolzu, spisal A. V.)

Ko na delapust v soboto večer zaslišimo mili glas zvona, kaj naj mislimo? Jutri je sv. dan, dan, katerega je Gospod naredil; dan katerega darujmo Bogu; dan, katerega si je za-se odločil! In v jutru za rano zopet slišimo iz visoke line veličastni glas, kaj pomenja? Kliče nam, danes je — nedelja ali praznik, dan Gospodov; danes se ne sme ničesar delati, ampak dnes gre samo za dušo skrbeti in Bogu služiti! Mili glas zvona nas torej kliče in vabi v cerkev, da tukaj v pričo Jezusa Kristusa v presv. R. T. razlijamo svoja čutila; se mu potožujemo in razkrijamo rane svoje, ga prosimo odpusčenja v dobri spovedi ter ga prejemamo v podobi kruha belega! Zatorej:

„Vsako delo naj nehá,

Častimo le Jezusa!“

Kako je pa dandanes med ljubimi Slovenci radi posvečevanja nedelj in praznikov? Oh groza me spreleti in mi z žalostjo polni dušo misel: kako se Jezus Kristus tudi v cerkvah slovenskih tu in tam onečastuje! Č. g. duhovniki slovenski, čijih gorečnost je daleč znana, trudijo se marljivo, da bi poruvali plevel iz src vernih Slovencev; a žalibog, pri posvečevanji nedelj in praznikov ne opravijo vsega, kakor si želijo. Žalosti me, ako vidim neuspešnost gorečega dušnega pastirja, ki se zastonj trudijo in svojemu zdravju škodujejo, ker jih takošnji „luciferji“ jezijo in ne ubogajo. Zakaj bi se dušni pastirji po pravici ne jezili, ako vidijo med sv. mešo ljudi na jednom kolenu klečati, in to, ako tudi ženske tako rekoč „srake streljajo“ in da oženjeni, kadar pridigar na leco stopijo, iz cerkve pobrišejo in zunaj možki tabak žgejo, babelje pa svoje sosedinje raznašajo. Toda pustimo svoje nazore, ter raje dajmo besedo prof. Albanu Stolzu. Ta imenitni duhovnik in nemški pisatelj piše o posvečevanji nedelj in praznikov sledeče: V starih knjigah berem: „Vsak, tudi najmanjši črvič, naj bi le pamet imel, bi glavico svojo Bogu v čast dvignil“. In to si tudi jaz mislim; priproste besede mojstra, ki je to zapisal, so mi jako dopadle. Toda črviči, mravlje in keabri, ki na zemlji in pod zemljo, na travnikih in po gozdu lazijo, nimajo pameti, ter ne morejo glavice svoje Bogu v čast dvigati in se prikloniti. In le jedna stvar je na zemlji, ki ima pamet in hodi ravno po konci, da ji ni težavno se proti nebu obračati. Da, človek se Bogu priklanja in pripomagaj, da bode „posvečeno Njegovo ime!“

Komu je možno vse zvonove ob nedeljah

preštet; milijone zvonov, ki po zemlji glasno pojó in milo vabijo kristjane v cerkev, da tamkaj združeni molijo nebeškega očeta:

A glej, tudi mrčes in nesnaga je na svetu! Ondi čepi lakomen krojač ali čevljar, ter še drug rokodelce kot suženj mamona; ves sključen sedi pri svojem delu, in ne more vstati, kakor bi bil s smolo na stol pritisnjen. Zvoniti čuje, toda duša njegova je od lakomnosti na stol priklenjena, in oko njegovo je pritvezano na sužno delo, ki ga med dolgimi prsti ima ter šivari in smoljari, kakor bi za nj ne bilo nedelje, ter krade Bogu in duši svoji čas pobožnosti in zveličanja ter ga za nekaj krajcarjev zaslužka proda hudobi, duša njegova pa ima slabe oči in ne pogleda rada proti nebesom.

In kako se ob nedeljah v nekaterih krémah godi? Kako živinsko se vedejo, napajajo, igrajo, kolnejo, noré in tulijo celo dolgo noč! In mnogi krémar bi dobro storil, ko bi v nedeljo po prvi sv. meši sv. razpelo raz stene vzel, kjer pijejo, ter ga nesel, čeravno v drvarnico, kjer je še poštenjši kraj, kakor pa mnoga pivnica ob nedeljah in bi jo še le v ponedeljek, v nekaterih krajih v torek, zopet nazaj obesil. Nikakor se, ne spodobi da bi častiljiva podoba križanega Vzveličarja priča bila, kako neverško in poževinjeno ljudstvo divja in razsaja.

(Konec prih.)

Dopisi.

Iz Maribora. (Društvo katoliških gospá) je v našem mestu že dopolnilo svoje 26. leto. Sam Bog vé, koliko je le-to društvo storilo dobrega v vseh svojih 26ih letih! Na svoji skrbi ima otroke ubožnih starišev in še bolj so društvu na srci tisti, ki so še brez starišev — sirote. V letu, ki je društvu ravno preteklo, je bilo 314 udov pri društvu in 250 otrok je uživalo dobrote društva. Vrh pa je še dobilo vsak mesec po 40 rodbin več ali manj podpore od društva. Kakor vsako leto, odkar obstoji društvo kat. gospá, tako je bilo zadnje leto priredilo za ubožne otroke božičnico. Za-njo so dali Nj. ekscelecija mil. knezoškof 40, drugi dobrotniki pa so darovali za-njo 355 gld. 18 kr. To je bilo že lepo premoženje in društvo ga je tudi lepo obrnilo za take reči, ki so bile otrokom najbolj potrebne. Vseh 250 otrok je dobilo nekaj, 64 jih je dobilo zimsko obutev, 60 celo obleko, ostali pa, kar jim je bilo ravno najbolj potrebno in dokler še je društvo imelo kaj pod palcem. Posebna sreča še je bila, da so dobile pri tolikem številu otrok še štiri ubožne žene zimsko obleko. Društvo ima tudi knjižnico ter izposojuje iz nje dobre knjige otrokom pa tudi odraslim, kar premore na primernih knjigah. Posebno rado deli take knjige med rastočo žensko mladino. Premoženje